

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

w sprawie A. S.

oskarżonej o czyny z art. 212 § 1 i 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 14 grudnia 2017 r.

wniosku Sądu Rejonowego w R. zawartego w postanowieniu z dnia 13 października 2017 r.

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,

na podstawie art. 37 k.p.k. *a contrario* i art. 93 § 1 k.p.k.

postanowił:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 października 2017 r. Sąd Rejonowy w R. wystąpił do Sądu Najwyższego w trybie art. 37 k.p.k. o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu sprawy z oskarżenia prywatnego S. N. przeciwko A. S.. Wystąpienie zostało umotywowane tym, że sprawa zawisła przed Sądem właściwym ma związek z innym postępowaniem karnym przeciwko S. N. oskarżonemu o czyn z art. 189 § 1 k.k. i art. 211 k.k., oraz o 4 przestępstwa znieważenia kuratorów Sądu Rejonowego z R.. Sprawa o te czyny została mocą postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2017 r. (sygn. akt III KO 69/17) przekazana do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.. Sąd Rejonowy podnosił, iż zachodzić będzie konieczność odwoływania się przy rozstrzyganiu niniejszej sprawy, do sprawy już przekazanej Sądowi Rejonowemu w K.. Ponadto, przed Sądem Okręgowym w R. toczy się postępowanie o ochronę dóbr osobistych

z powództwa S. N. przeciwko sędziom Sądu Rejonowego w R.. Sytuacja ta może wywołać obawy co do ich bezstronności w niniejszej sprawie.

Powyższe okoliczności, zdaniem występującego Sądu, przemawiają za przekazaniem przez Sąd Najwyższy sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, albowiem wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Warunkiem przełamania właściwości sądu w trybie art. 37 k.p.k., a więc przekazania sprawy do rozpoznania sądowi niewłaściwemu miejscowo i w ten sposób dokonanie odstępstwa od konstytucyjnej zasady rozpatrywania spraw przez sąd właściwy (zob. art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) jest wykazanie, że przemawia za tym dobro wymiaru sprawiedliwości. Do okoliczności przemawiających za przekazaniem sprawy mogą należeć sytuacje, które są w stanie wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie (nawet w istocie mylne, jakkolwiek powzięte w oparciu o racjonalne przesłanki) o braku warunków do rozpoznania danej sprawy w sposób w pełni obiektywny przez sąd właściwy. Ciężar ich wykazania spoczywa jednak na tym sądzie.

Sąd Rejonowy w R. nie umotywował przekonująco, dlaczego dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga rozpoznania tej sprawy przez inny sąd. Uzasadnienie wystąpienia nie zawiera przesłanek dających podstawę do uznania, że okoliczności podane w nim rzutują na brak zdolności do zachowania bezstronności i swobody orzekania wszystkich sędziów licznego personalnie Sądu właściwego, co zresztą uzasadniałoby przekazanie tej sprawy innemu sądowi nie w trybie art. 37 k.p.k., ale na podstawie art. 43 k.p.k., po wyłączeniu tych sędziów od rozpoznania sprawy.

Wyjątkowość żądanej decyzji sprawia, że u podstaw jej zastosowania muszą istnieć uzasadnione domniemania co do niebezpieczeństwa braku obiektywizmu lub swobody orzekania sądu. Nie sposób uznać, że tego rodzaju wątpliwości rodzi wcześniej toczące się postępowanie, w którym S. N. występuje w charakterze oskarżonego i które zostało przekazane przez Sąd Najwyższy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. Podnoszona przez Sąd Rejonowy potrzeba ewentualnego odwoływania się przy rozstrzygnięciu niniejszej sprawy, do sprawy już przekazanej Sądowi Rejonowemu w K. tylko wtedy będzie mieścić się w pojęciu

"dobro wymiaru sprawiedliwości", jeżeli Sąd występujący potrzebę taką należycie wykaże.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.